



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 a porušenia čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 48/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2006 doručená opätovná sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie .l. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 a porušenia .l. 127 ústavy postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 48/06.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 C 101/04 sa K., a. s. (ďalej len „alobkyňa“), žalobou podanou pôvodne Okresnému súdu Bratislava III, ktorý z dôvodu miestnej príslušnosti postúpil 21. novembra 2002 vec okresnému súdu, domáha od sťažovateľa zaplata 24 177 Sk s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 16 C 101/04-69 z 9. februára 2005 žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel, proti čomu sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal a sucasne poizadal, aby mu bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za podané odvolanie. Okresný súd uznesením č. k. 16 C 101/04-90 z 27. apríla 2005 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, pricom toto uznesenie bolo na základe odvolania sťažovateľa zrušené uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 181/05-109 z 30. júna 2005 a vec bola vrátená okresnému súdu na opätovné konanie o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 16 C 101/04-116 z 15. septembra 2005 opakovane nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, proti čomu sa sťažovateľ opätovne odvolal. O tomto odvolaní rozhodoval krajský súd v sťažovateľom napadnutom konaní sp. zn. 8 Co 392/05, pricom uznesením č. k. 8 Co 392/05-124 z 27. februára 2006 krajský súd uznesenie okresného súdu z 15. septembra 2005 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov potvrdil. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 15. mája 2006 dovolanie.

Dňa 20. októbra 2005 bola ústavnému súdu doručená sťažnosť vo veci namietaného porušenia označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu, ktor ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 48/06-14 z 15. marca 2006 odmietol.

Podľa tvrdená sťažovateľa okresný súd v napadnutom konaní nesprávne postupoval pri vyhodnocovaní dôkazov, pricom tento protizákonný postup zákonnej sudkyne okresného súdu v konečnom dôsledku viedol k vyhláseniu chybného rozsudku, preto sa sťažovateľ

proti nemu odvolal a súčasne požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť aj s tým, že v dôsledku jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov sa okresný súd pustil do „*ihrania sa*“ o otázke oslobodenia od súdnych poplatkov, čím sa podľa sťažovateľa «*Pôvodné meritum veci „zaplatenie škody 24.177 plus príslušenstvo“ sa vyparilo a vzniklo nové meritum „zaplatenie poplatkov za odvolanie proti plevelnému rozsudku“*». Navyše podľa sťažovateľa tak okresný súd, ako aj krajský súd v napadnutých konaniach konajú v neprimeraných lehotách a so zbytočnými priet'ahmi, a to aj napriek jeho opakovaným sťažnostiam predsedovi okresného súdu na zbytočné priet'ahy v konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 a krajský súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 porušili sťažovateľom označené práva a zároveň ústavný súd porušil čl. 127 ústavy tým, že sťažovateľovi odmietol ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. II. ÚS 48/06. Sťažovateľ ďalej žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že každý z uvedených súdov je povinný sťažovateľovi vyplatiť „*finančnú satisfakciu*“ vo výške 100 000 Sk a okresný súd navyše uhradiť sumu vo výške 500 000 Sk „*za protizákonné vedenie súdneho konania*“. Súčasne sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil všetky uznesenia vydané okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04

Sťažovateľ namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 14 dohovoru z dôvodu jeho nespokojnosti s procesným postupom okresného súdu v napadnutom konaní a porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1.1 Pokiaľ ide o porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 2, 3 a 4 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ ohľadom porušenia základných práv zaručených v čl. 46

ods. 2, 3 a 4 neuviedol v sťažnosti bližšie dôvody nasvedčujúce tomu, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k ich porušeniu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03,).

Keďže pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti, ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, reálnosť ktorej by mohol po jej prijatí posúdiť v ďalšom konaní, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 Pokiaľ ide o porušenie sťažovateľom označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru a porušenie čl. 14 dohovoru zakazujúceho diskrimináciu pri užívaní práv zaručených dohovorom, ústavný súd zistil, že porušenie týchto sťažovateľom označených práv a článku dohovoru v súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 už preskúmal ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 48/06.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd vo vyššie uvedenom rozsahu sťažnosť sťažovateľa vychádzajúc z princípu subsidiarity vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy uznesením č. k. II. ÚS 48/06-14 z 15. marca 2006 odmietol z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.3 V súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže o predchádzajúcej vecne totožnej sťažovateľovej sťažnosti ústavný súd už tiež rozhodol citovaným uznesením č. k. II. ÚS 48/06-14 z 15. marca 2006 tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ústavný súd aj vzhľadom na skutočnosť, že neopodstatnenosť sťažnosti je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky v konaní pred ústavným súdom, v rámci predbežného prerokovania kvalifikoval sťažnosť v tejto časti do 15. marca 2006 ako vec, o ktorej ústavný súd už rozhodol a konanie, o ktorom na ústavnom súde nie je v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde dovolanie prípustné.

Ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za neprípustnú aj v súlade s § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľ sa ňou domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04, ústavný súd skúmal možnosť jeho porušenia v predmetnom konaní okresného súdu, ktoré ešte nie je právoplatne skončené, iba v čase po rozhodnutí ústavného súdu v tejto veci, t. j. po 15. marci 2006. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že od 15. marca 2006 dosiaľ uplynula doba necelé tri mesiace, pričom v tomto období okresný súd nevykazoval nečinnosť, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako zbytočný prietáh. Podľa zistenia ústavného súdu po tom, čo krajský súd uznesením

sp. zn. 8 Co 392/05 z 27. februára 2006 potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým nebolo sťažovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, bolo toto uznesenie krajského súdu doručené okresnému súdu 20. apríla 2006, ktorý ho následne doručoval účastníkom konania a proti ktorému podal sťažovateľ 19. mája 2006 dovolanie. Z uvedeného procesného postupu je zrejmé, že okresný súd v predmetnom konaní nemohol svojím postupom v čase po rozhodnutí ústavného súdu spôsobiť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Uvedené závery boli východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v časti preskúmania porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v čase do rozhodnutia ústavného súdu (do 15. marca 2006) odmietol ako neprípustnú, a v časti preskúmania porušenia tohto základného práva v postupe okresného súdu po rozhodnutí ústavného súdu ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd nad rámec uvedeného uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe okresného súdu dochádzalo k prietahom v konaní, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby opätovne podal sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05

Sťažovateľ namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 dohovoru a porušenie čl. 14 dohovoru aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05, pričom súčasne namietal, že v predmetnom konaní krajský súd konal so zbytočnými prietahmi, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa zistenia ústavného súdu, krajský súd v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 konal o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 101/04 z 15. septembra 2005, ktorým sťažovateľovi nebolo priznané

oslobodenie od súdnych poplatkov. Odvolanie sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu okresného súdu bolo krajskému súdu doručené 17. októbra 2005, pričom krajský súd predmetnú vec rozhodol uznesením sp. zn. 8 Co 392/05 z 27. februára 2006, ktorým odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a následne bol spis vrátený okresnému súdu 19. apríla 2006.

2.1 V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 46 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 dohovoru, ako aj v súvislosti s namietaným porušením čl. 14 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol v sťažnosti bližšie dôvody nasvedčujúce tomu, že by postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k ich porušeniu.

Keďže pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, reálnosť ktorého by mohol po jej prijatí posúdiť v ďalšom konaní, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 Ústavný súd skúmal aj sťažovateľove námietky vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní sp. zn. 8 Co 392/05, pričom v tejto súvislosti ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že došlo k porušeniu tohto základného práva.

Ako to vyplýva z vyššie uvedeného procesného postupu krajského súdu, sťažovateľom napadnuté odvolacie konanie trvalo na krajskom súde od 17. októbra 2005, keď mu bolo doručené odvolanie sťažovateľa, do 19. apríla 2006, keď krajský súd vrátil spis okresnému súdu, t. j. konanie na krajskom súde trvalo celkovo pol roka, pričom krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením z 27. februára 2006, t. j. po 4 mesiacoch a 11 dňoch od nápadu veci. Vzhľadom na to, že odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa musí mať vyhradenú dobu na prípravu konania pred rozhodnutím o odvolaní (napr. štúdium spisového materiálu a vykonanie procesných úkonov súvisiacich s prípravou

odvolacieho konania podľa § 211 Občianskeho súdneho poriadku, nemožno túto dobu hodnotiť ako dobu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Napokon od rozhodnutia vo veci odvolania 27. februára 2006 krajský súd vrátil spis okresnému súdu už 19. apríla 2006, t. j. iba viac ako 1 mesiac a 20 dní, čo je rovnako vzhľadom na potrebu časového priestoru na písomné vypracovanie rozhodnutia doba, ktorá nemohla byť príčinou zbytočných prietáhov v konaní.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

***3. K porušeniu čl. 127 ústavy postupom ústavného súdu v konaní vedenom
pod sp. zn. II. ÚS 48/06***

Sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 127 ústavy postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 48/06 tým, že mu v tomto konaní nebol ustanovený právny zástupca.

Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde „návrh nie je prípustný ak navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu“.

Vzhľadom na uvedený zákonný dôvod ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2006